ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 106. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 10-го ЧЕРВНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, JUNE 10, 1976 No. 106. VOL. LXXXIII

ЗАВЕРШУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА ДО ВЕЛИКОГО „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЯ" У ВАШІНҐТОНІ 20-27 ЧЕРВНЯ. ЧИСЛЕННІ ГРОМАДИ ЗАПОВІДАЮТЬ ЗОРГАНІЗОВАНИЙ ПРИЇЗД АВТОБУСАМИ, ПЕРЕДБАЧАЄТЬСЯ УЧАСТЬ ДО 25,000 ОСІБ.

КУЛЬМІНАЦІЄЮ „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЯ" БУДЕ МАСОВИЙ ПОХІД ВІД ПАМ'ЯТНИКА ВАШІНҐТОНА ДО ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКА ТА САЛЮТ АМЕРИЦІ Й УКРАЇНІ.

Ню Йорк. — З Українського Крайового Комітету 200-річчя Американської Незалежности та 100-річчя першого масового поселення українців в Америці інформують, що підготова до Великого „Українського Тижня" в столиці країни, Вашінґтоні, в днях від 20-го до 27-го червня вже практично завершена, включно з багатьома необхідними формальностями з місцевими властями. Численні громади, не тільки із східніх, але й віддалених стейтів, інформують про масові виїзди автобусами (з Філядельфії 10 автобусів, з Нюарку п'ять, з Чікаґо зголошено зорганізовану участь 200 осіб) і взагальному передбачається, що у великій маніфестації, яка відбудеться в суботу, 26-го червня, та включатиме похід від пам'ятника Джорджеві Вашінґтонові до пам'ятника Тарасові Шевченкові із салютом Америці й Україні, візьме участь біля 25,000 осіб.

ПРОГРАМА „УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЯ"

1. Протягом цілого Тижня, 20-27 червня, в деяких випадках і довше, відбуватиметься виставка образотворчого мистецтва, українських книжок і друків в ЗСА на протязі цілого останнього сторіччя, вишивки, історичної ноші Виставки будуть приміщені у Мартін Лютер Кінґ Лайбрері при 901 Г. вул Норт Вест, декілька кварталів від Білого Дому.

В четвер, 24-го червня, група української молоді, біля 60 осіб з усіх організацій, відвідає Білий Дім. Протягом дня вона матиме зустрічі з державними діячами, а вечором того самого дня відбудеться для неї прийняття у Білому Домі.

3. В п'ятницю, 25 червня, молодь візьме участь у симпозіюмі, організованому НТШ-УВАН — Українським Науковим Інститутом у Гарварді, матиме зустрічі зі сенаторами і конгресменами своїх стейтів та політичними і громадськими діячами, відвідає історичні місця.

Науковий симпозіюм відбудеться в приміщеннях Католицького університету у Вашінґтоні, початок о годині 10-ій ранку. Попереднього дня, в четвер, 24 червня, представники НТШ-УВАН-Українського Наукового Інституту відбудуть зустрічі з представниками американських наукових кіл і організацій.

В п'ятницю, в годині 8-ій вечора, плянується товариська зустріч української громадськости Вашінґтону з українськими науковцями в будинку св. Софії.

4. В суботу, 26 червня, масовий Здвиг і Репрезентативний концерт.

Збірка до Здвигу 500 стіп від пам'ятника Джорджа Вашінґтона в годині 10-ій ранку. Здвиг відкриє словом голова Крайового Комітету 200 і 100-річчя Йосип Лисогір.

З черги відбудеться салют будівничому американської державности, першому президентові Джорджові Вашінґтонові. В супроводі смолоскипів молодь зложить під пам'ятником Вашінґтона вінок з відповідним написом.

Похід головними вулицями від пам'ятника Вашінґтона до пам'ятника Тараса Шевченка буде очолений групою почесних маршалів, до складу якої запрошені: Маруся Бек і Мішель Метрінко, д-р М. Куропась, д-р М. Яримович, конґресмен Ст. Джермен, Дж. Пеленс, М. Мазуркі, представник українських піонерів та інші.

Службу порядку в часі здвигу повнитимуть українські ветерани.

Програма біля пам'ятника Т. Шевченка буде відкрита і закінчена молитвами Архиєреїв українських Православної і Католицької Церков. Вестиме прогарму Едвард Попіль.

Виступлять з промовами:

На головного промовця (Закінчення на стор. 4-ій)

Пам'ятник Т. Шевченка у Вашінґтоні, біля якого відбудеться головна церемонія Великого Здвигу під час „Українського Тижня" в столиці Америки в суботу 26 червня ц.р.

КОНГРЕСМЕНИ І СЕНАТОРИ ВИМАГАЮТЬ ЗВІЛЬНЕННЯ В. МОРОЗА

Нюарк, Н. Дж. — Газета „Ди Стар-Леджер", покликаючись на пресове агентство „Юнайтед Пресс Інтернешинал", в неділю, 6-го червня, подала вістку, що 78 членів Палати Репрезентантів підписали листа до совєтських лідерів, закликаючи їх звільнити українського історика Валентина Мороза із Сербського Інституту судової психіятрії та дозволити йому, разом з родиною, емігрувати з СССР. Листа вислано в суботу, 5-го червня, до генерального секретаря КПСС Леоніда Брежнєва, совєтського „президента" Ніколая Підгорного та Анатолія Добриніна, совєтського амбасадора у Вашінґтоні.

Проєкт цього листа-заклику виготовили республіканська конґресменка Міллісент Фенвик з Ню Джерзі та демократичні конґресмени Кристофор Дадд з Коннектикату й Едвард Кач з Ню Йорку.

Нюаркська газета та пресове аґентство інформують, що в згаданому листі 78 конґресменів закликають совєтських лідерів дозволити Валентинові Морозові еміґрувати до ЗСА, щоб він міг обняти пост викладача в Гарвардському університеті, запропонований йому президентом цього університету, д-ром Дереком Боком. Конґресмени виявили стурбування, що недавнє перевезення Мороза з Владімірської тюрми до Сербського Інституту може неґативно вплинути на його психічний стан. „В дусі Гельсінкської Деклярації" та для того, щоб совєтський уряд доказав, що дійсно хоче продовжувати політику детанту, конґресмени закликають Брежнєва, Подґорного та Добриніна „зробити все можливе" в справі звільнення Мороза та його виїзду до ЗСА. Такі заходи з боку совєтських властей були б важливим кроком" у поліпшенні відносин між ЗСА та СССР — кажуть конґресмени.

Депеша „Юнайтед Пресс Інтернешинал" інформувала, (Закінчення на стор. 4-ій)

Валентин Мороз

ЄПИСКОП ВАСИЛЬ ЛОСТЕН НАЙМЕНОВАНИЙ НА АДМІНІСТРАТОРА ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ УКЦ

Митрополит Амврозій Сенишин

Єпископ Василь Лостен

Філядельфія (тел. І. Скочиляс). — Його Святість Папа Павло VI найменував Преосвященного Єпископа Кир Василя Лостена Апостольським Адміністратором Філядельфійської Митрополії, згідно з повідомленням Архиєпископа Жана Жадо, Апостольського делеґата в ЗСА, яке він дав до публічного відома у вівторок 8-го червня.

Це призначення наступило з уваги на довготривалу недугу Високопреосвященного Архиєпископа Кир Амврозія Сенишина, ЧСВВ, Митрополита Філядельфійського. Архиєпископ Кир Амврозій залишається Митрополитом Філядельфійським, але всіми справами митрополії від тепер керуватиме Кир Василь Лостен.

Цієї суботи в Бавнд Бруку відбудеться посвячення пам'ятників трьох відомих громадян

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. — Цієї суботи, 12-го червня ц. р., тут на українському православному цвинтарі св. Андрея відбудеться посвячення пам'ятників на могилах трьох відомих громадян: бл. п. д-ра Михайла Сосновського (чину посвячення довершить о. ігумен Михайло Кучм'як, парох української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку); бл. п. д-ра Василя Стецюка (посвятить о. ігумен д-р Володимир Ґавліч, ЧСВВ парох церкви св. Юра в Ню Йорку; бл. п. Марії та Костя Панківських. До участи в посвячені запрошений також голова Консисторії УПЦеркви в ЗСА о. протопресвітер Артемій Селепина. Божественні Літургії за душу бл. п. М. Сосновського відслужать також: Владика Василь Лостен напередодні у п'ятницю, 11-го червня, і Владика Йосиф Шмондюк у день свячення. Години посв'ячення: на могилі Марії і Костя Паньківських 1-ша по полудні, на могилі В. Стецюка 1:30 і на могилі М. Сосновського год. 2-га.

У Вашінґтоні відбулася демонстрація в обороні Мороза

Вашінґтон. — Біля 70 осіб з Філядельфії, Балтимору і Ню Йорку влаштували тут в понеділок, 7-го червня, двогодинну демонстрацію біля совєтської амбасади, вимагаючи звільнення Валентина Мороза, 40-літнього українського історика, якого минулого місяця совєтські власті перевезли з Владимірської тюрми до Інституту судово - психіятричної медицини ім. Сербського в Москві. Ініціятором демонстрації був філядельфійський відділ Комітету Оборони Валентина Мороза, очолюваний Уляною Мазуркевич.

Співаючи українські пісні і скандуючи гасла в обороні Мороза та інших українських політв'язнів в СССР, демонстранти старались ввійти до амбасади, щоб передати чиновникам петицію в справі Мороза. Ії до будинку амбасади не допущено, одначе один із сторожевих поліцистів передав петицію одному із працівників амбасади.

Після демонстрації, яка відбулась від 12-ої до 2-ої по полудні, учасники демонстрації відвідали сенаторів Генрі Джексона і Ричарда Швайкера в їх бюрах та обговорили ряд дальших заходів в справі звільнення В. Мороза.

ЗСА мають нову протипанцерну зброю

Вашінґтон. — Пентаґон повідомив про новий винахід, який у випадку війни може бути широко застосований проти ворожих панцерних возів і танків. Американські військові спеціялісти винайшли і тепер успішно випробували нову протипанцерну зброю у виді звичайної кулі, від дотику якої топиться найтвердіший панцер. Розтоплений метал запалює в свою чергу паливо і набої в середині панцерного возу і перетворює його в горіючий смолоскип. Куля має назву ДУ-238, що походить від металу, з якого вона зроблена, а саме відпадку ураніового ізотопу У-238, яку можна вистрілювати з 30-міліметрової танкової гармати і легких гарматок, приміщених на військових літаках, пробиває навіть важкий і грубий панцер совєтського танку Т-62, як це виявилося під час пробних стрілянь в пустелі Невада. Пробиття панцера триває тільки 2-3 секунди. Кожний військовий літак типу А-10 може приміщувати 1.350 таких куль, які можна вистрілювати чергою 2.100 пострілів на хвилину. Продукція названих літаків і протипанцерних куль побільшилась в останньому році, щоб таким чином зрівноважити перевагу в танках так званого Варшавського Пакту. Новий американський винахід, як стверджують спеціялісти, зокрема широко може бути застосований при війні конвенційною неатомовою зброєю.

ВЕТЕРАНИ Й МОЛОДЬ У ПОКЛОНІ ГЕРОЯМ

(В. М.). — Як щороку на Зелені Свята, так і цього року на „Верховині" в Глен Спей, в неділю, 13 червня, над виструнченими лавами ветеранів, вже нерідко посріблених сивиною, та барвистими рядочками квітучої молоді замайоріють блакитно - жовті прапори. Після Служби Божої й Панахиди похиляться вони у гордому смутку перед символічною могилою Борців за Волю України, вшановуючи поляглих Героїв.

А цього року ще й особливі роковини — 50-річчя смерти сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри. Западе мовчанка і виплетений дітьми з пільних квітів вінок понесуть представники юного покоління й ветеранів возн високо на могилу, де покладуть його під хрест.

А по полудні, на фоні замаєної зеленню оселі, задзвенять дружньо чистими юними голосами пісні у виконанні детячого хору „Молода Думка". Цим разом вона виступатиме із своїм самостійним Веснянин Концертом. Біля сотні дітвори з Ню Йорку і довколишніх місцевостей порадують слухачів бадьорою й ніжною українською піснею під керівництвом свого талановитого диригента Семена Комірного. А як сонце стане ховатися за сутінки дерев, підвечірком при ватрі для молоді над тихим озером серед галявини лісу закінчиться програма дня.

АРХИЄРЕЙСЬКИЙ ПАРАСТАС НА УКРАЇНСЬКОМУ КАТОЛИЦЬКОМУ ЦВИНТАРІ

Стемфорд, Конн. — Тут з єпископської резиденції повідомляють, що в наступну неділю — Неділю Зіслання Святого Духа — 13-го червня ц. р. на Українському Католицькому Цвинтарі Св. Духа о год. 3-ій і 30 хв. дня відбудеться Архиєрейський Парастас за душі всіх померлих, похованих тут, в Гамптонбурзі, Н. Й. Відправи очолюватиме Владика Йосиф в асисті довколишніх священиків. Після Богослуження загального будуть правитися приватні панахиди на окремих могилах.

Побратими з УПА і союзовці відпровадили на вічний спочинок бл. п. Михайла Жука

Джерзі СиTі. — В понеділок, 7-го червня, відбувся тут похорон бл. п. Михайла Жука, колишнього підстаршини Української Повстанської Армії, відданого місцевого діяча УНСоюзу та секретаря його 70-го Відділу. Відпровадили Покійного на вічний спочинок побратими з УПА, союзовці і представники місцевих українських установ та організацій, які втратили в Покійному активного члена та патріота.

Після короткої відправи біля домовини в похоронному заведенні перевезено домовину в супроводі валки авт до місцевої української католицької церкви, де о. Зиновій Бачинський відправив заупокійне Богослуження та панахиду в асисті о. Антона Аззарто і монаха Йосифа Вуса із католицької середньої школи св. Петра, учнем якої є син Покійного Михась Жук. Похоронено бл. п. Михайла Жука на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж. Над відкритою могилою попрощали Покійного: пор. Богдан Мак від побратимів — вояків УПА, інж. Іван Кравчук від місцевого Відділу ООЧСУ, Григорій Бура від Осередку СУМА, Франц Колодій від „Самопомочі", Кредитівки і Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦ та Василь Оріховський від Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу.

Під час тризни, яка відбулася після похорону, численні представники склали вислови співчуття дружині Покійного пані Христині Жук та її доні Марії із зятем і синові Михасеві, а. Григорій Бура виголосив прощання Покійного від імені місцевого УНДому. Останню прислугу віддали Покійному своєю участю в похоронах: головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук і головний редактор „Свободи" Антін Драган.

Солженіцин знову заговорив про свободу і матеріялізм в ЗСА

Стенфорд, Каліфорнія. — Принимаючи нагороду Фонду Свободи, Александер Солженіцин, автор „Архіпелаґ ГУЛаґу" й інших книжок, виступив в Гуверському Інституті війни, революції і миру в Стенфордському університеті в Каліфорнії і заявив, що „свобода не полягає на маневруванню уряду між різного роду законами, як це розуміли наші попередники; свобода включає також добровільну здержаність, здисциплінованість і почуття обов'язку і відповідальности". Солженіцин рівночасно висловився неґативно про тих численних американців, які присвячують багато уваги дрібним справам, дуже часто пов'язаним з матеріяльним добробутом, а менше цікавляться справами політичної свободи. Він рівнож критикував американську пресу за те, що перебільшує події і цікавиться „сплетнями"; професійні союзи, які вносять елементи розстрою і неспокоїв в ряди робітників; пацифістів — за поверховний підхід до життя і за те, що вони не боронять того, у що вірять, як також молодь за непотрібну і некорисну витрату часу. Солженіцин відмітив, що його критика американського життя носить наскрізь позитивний характер і що він бажає тільки добра цій країні.

„СВОБОДА" ОДИН ДЕНЬ НЕ ПОЯВИТЬСЯ

З уваги на дальше переношування устаткування і архівів „Свободи" до нових приміщень, щоденник з датою середи, 9-го червня, не появиться. Це число „Свободи" друкується у вівторок з датою четверга, та чергове число друкуватиметься в четвер, з датою п'ятниці, 11-го червня.

Від половини червня входить в силу подвійне здирство за пересилку пачок до СССР

Москва. — в суботу 12-го червня ц. р., входить в силу новий тарифний закон відносно пересилки пачок доСССР, який був раніше схвалений Верховною Радою і потверджений міністерством торгівлі в квітні цього року. Закон, який був подиктований не економічними, а політичними моментами, бо всі в тому погоджуються, що Совєтський Союз пересилку пакунків до СССР трактував не тільки як чистий прибуток і придбання чужої валюти, але також як політичну акцію проти Заходу і численних еміґраційних середовищ та проти допомоги західніх країн тим численним дисидентам, які опинились були на вулиці, після того коли їх викинули з роботи.

Остання підвишка була уведена в життя 1-го жовтня 19669 р., викликаючи чисельні протести ур. установ і поодиноких американських і канадських громадян, рідні яких перебувають за залізною заслоною. Однак тодішня підвишка не була такою драстичною. Цьогорічна підвишка це наявний доказ грабунку і терору, що його стосує уряд СССР на економічному відтинку. Підвишка мита на деякі товари була піднесена аж на 600 відсотків. Наприклад, коли за пересилку футрового плаща колись треба було заплатити 19.80 долярів, то від 12-го червня треба буде за цей самий плащ заплатити 125 долярів. Підвищено також оплати на інші речі — светери (з 3.78 до 10 долярів), чоловіче убрання (з 8.10 до 20) матеріяли (з 153 до 3 доляри за ярд) і т. д. Численні аґенції вже розпочали акції протестів перед совєтськими властями і своїми урядами, домагаючись відповідних заходів і забезпечень проти цього чергового совєтського грабунку.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Новий стомилевий крок

Новим стомилевим кроком в розвитку вільного українства та зусиль, щоб про таке вільне українство можна було говорити і там, де воно насамперед належить і повинно бути, в Україні, оправдано можна вважати заснування Постійної Конференції Українських Студій в Гарварді та відбуту там минулого тижня першу основоположну зустріч цієї Конференції. „Стомилеве" значення цієї Конференції визначує вже саме її створення, як головно її причини і мета, з'ясовані в резолюціях: смертельна загроза для українства від насильно насаджуваної в Україні штучної концепції „радянського народу", що є прямим продовженням ганебного Емського „указу" з-перед сто років, та мобілізація українського інтелекту для найбільш ефективної в наших обставинах і можливостях боротьби проти тієї смертельної загрози. В згаданих резолюціях м. і. сказано: „У почутті своєї відповідальности перед українською нацією та історією, Постійна Конференція українських Студій в Гарварді (ПКУС), як репрезентант українського інтелекту поза межами батьківщини, перебирає на себе ініціятиву в обороні окремішности української культури" та перестерігає українське громадянство, що теперішня загроза національної катастрофи таких розмірів, що для її відвернення треба змобілізувати навіть засоби на „чорну годину", бо ця „чорна година" саме тепер і прийшла.

Важливости заснування згаданої ПКУС не можна б переоцінити з багатьох мотивів. Насамперед треба ствердити, що це в наші дні чи не перший збірний і авторитетний голос про наявність цієї русифікаційної смертельної загрози та про потребу мобілізації всіх наших сил, зокрема інтелектуальних, для боротьби проти неї. Заснування ПКУС було рівночасно і першим практичним проявом такої мобілізації, черговим проявом якої буде заповіджене видання „Білої книги" про русифікаційний етноцид в Україні. Коли ж додати до цього, що на першій зустрічі ПКУС були заступлені та виступали представники двох десятків американських і канадських коледжів і університетів та що зустріч і заснування Конференції мають за собою авторитет найбільш престижевого Гарвардського університету, тоді й матимемо уявлення про той справді стомилевий крок, що його зроблено вже не тільки в обороні, але й для рятунку смертельно загроженого українства.

Можна і треба сподіватись та очікувати, що за цим першим кроком підуть інші та що українська громадськість у вільному світі відгукнеться на нього якнайбільш переконливо, що буде рівночасно і великою заохотою для нескореного українського народу на батьківщині в його нерівних змаганнях за своє „бути чи не бути".

Універсальність людських прав

Минулої неділі, 6-го червня, державний секретар Генрі Кіссінджер, починаючи свої 8-денні відвідини Латинської Америки, заявив у Санто Домінґо, що країни Західньої Півкулі мають особливий обов'язок піддержувати та поширювати стандарти справедливости і волі та підтримувати й шанувати людські права, бо якщо ці права не можна буде забезпечити в цій частині світу, де права індивідуальної особи відігравали та відіграють таку важливу історичну ролю, то вони будуть загрожені в усіх інших частинах світу.

Промова Кіссінджера була специфічно звернена до конференції міністрів закордонних Організацій Американських Держав (ОАД), яка проходить в Сантіяґо, Чіле, але державний секретар в цій промові висловив незаперечну істину: людські права мусять бути універсальними, тобто, шанованими в усіх державах світу.

Однак, як відомо, дійсна ситуація дуже далека від ідеальної. Незаперечним є те, що в багатьох країнах Південної Америки, наприклад, в Чіле, Бразилії, Парагваї, Уругваї та деяких інших, уряди порушують політичні та загальнолюдські права своїх громадян.

Проте, найбільшими порушниками людських прав є уряди комуністичних держав, зокрема уряд Совєтського Союзу, цієї останньої імперії в світі. В жадній іншій країні нема такої великої кількости політичних в'язнів, як в СССР, запроторених до в'язниць, концтаборів чи закладів для умовохворих. В жадній іншій державі світу урядові чинники не порушують так брутально власної конституції та законів, як у совєтсько - московській імперії. Ніде нема такої строгої контролі над приватним життям громадян і такого знущання над інакодумаючими, як в Совєтському Союзі. Ніякий інший уряд не веде такої жорстокої політики асиміляції, як уряд СССР, який хоче, щоб всі народи тієї імперії злилися в один формально нібн якийсь „совєтський", а фактично в російський народ.

Хоча речники Москви в Об'єднаних Націях чи на інших міжнародних форумах часто виступають в ролі нібито „оборонців людських прав" громадян Чіле чи інших держав, то світ добре знає, що цими виступами совєтські лідери чи амбасадори стараються відвернути увагу від факту, що саме Совєтський Союз є найбільшим порушником людських прав.

Останніми доказами того, що світ добре обізнаний з дійсною ситуацією в Совєтському Союзі, є листи, вислані недавно 20 американськими сенаторами та 78 конґресменами до генерального секретаря КПСС Леоніда Брежнєва, в яких американські законодавці протестують проти знущань совєтських властей над українським істориком Валентином Морозом, зокрема висловлюють затривоження тим, що його перевезено з Владимірської тюрми до Сербського Інституту судової психіятрії, тобто, до горезвісної „психушки", до якої раніше був запроторений Леонід Плющ і багато інших дисидентів, та вимагають, щоб совєтські власті звільнили невинного Мороза та дозволили йому, разом з родиною, виїхати до ЗСА, де він міг би зайняти пост викладача в українському Науковому Інституті Гарвардського Університету. Заклики 98-ох американських законодавців в справі звільнення Валентина Мороза є ще одним ствердженням, що людські права мусять бути універсальними, тобто, пошанованими в усіх державах світу.

Ярослав Курдидик

НЕДОЛІКИ В АМЕРИКАНСЬКІЙ ЗАКОРДОННІЙ ПОЛІТИЦІ

В останніх кількох тижнях можна зустрінути в американській пресі досить посилену критику американської політики за кордоном. У цій дуже часто поважній і не злонаміреній критиці забирають голос в однаковій мірі політичні видатні діячі й чимало відомих коментаторів, які, маючи за собою довголітній досвід, визнаються у всіх „світлах і тінях" цієї складної справи.

Як і можна заздалегідь здогадуватися, головне вістря критики звернене проти секретаря Кіссінджера, якому признається такі осяги в закордонній політиці, як наладнання політичних спілкувань із Китаєм чи детант із СССР, що його метою було довести до злагоди між Вашінґтоном і Москвою. Але при цій нагоді робиться секретареві Кіссінджерові заміти, що за час свого семилітнього перебування у Вашінґтоні чимало його політичних досягнень залишили по собі забагато „політичних шрамів", і саме якраз за це йому не щадять докорів у політичних колах, як теж і в американській пресі. Його атакують у Конґресі і Сенаті в однаковій мірі республіканці й демократи, а з найновішого „Ґеллуп Пол" виявляється, що серед американського громадянства тільки 42 відсотки схвалюють деякі дії у дотеперішній його закордонній політиці, закидаючи йому головним чином завелику і часто не передбачену „непослідовність і різновидність зі шкодою для ЗСА.

Чимало сенаторів залишилися тієї думки, що Кіссінджер, не зважаючи на безспірну талановитість та ерудицію, є людиною, яка обманювала Конґрес у таких важливих справах, як В'єтнам, Близький Схід, Кипр і Панамський Канал. А в пресі зроблено йому заміт, що він, мовляв, допомагає свідомо комуністичним диктаторам („Ню Йорк Таймс", з 9-го травня 1976 р.). Найбільша опозиція до секретаря Кіссінджера походить з середовища республіканських консерватистів і політичних дорадників президента Форда з Білого Дому. Провідник меншости Дж. Дж. Родесс заявив нещодавно, — дуже зрештою тактовно і влучно, — що, мовляв, Кіссінджер знав найкраще, коли йому слід було висловити думку, що він у найближчому майбутньому хоче відійти від активної політики.

У міжчасі у пресі появилося багато різнородних міркувань на тему того, що властиво стало основною притокою до такого „прискореного падіння" популярности секретаря? Деякі аналітики висловлюють думки, що, поминувши вже детант із СССР і конференцію в Гельсінках, як два „головні козирі", що їх програв Кіссінджер із неповторною шкодою для ЗСА, черговою його невдачею був Близький Схід, де він своєю голосною „комівояжерною дипломатією" добивався „невеликих поступок у малих держав" коштом престижу такої суперпотуги як ЗСА.

У Савдівській Арабії, в одному із найвірніших і найстійкіших союзників ЗСА в арабському світі, Кіссінджерові закидають „неправдомовність і недостачу льояльности". Як вияв свого незадоволення, Савдівська Арабія почала передавати свої мульті-мільярдові замовлення кому іншому.

Постійний синдикований коментатор і знавець Близького Сходу Дж. Спарр пише, що Кіссінджерові робиться заміт, що він лицемірив і часто говорив неправду. Як доказ цього наводиться такий факт, що під час своєї „комівояжерної дипломатії" на Близькому Сході минулого року Кіссінджер затаїв перед представниками Савдівської Арабії, що він прирік був доставити Ізраїлеві ракети „Першінг", які мають спроможність вистрілювати атомові головки на територію своїх арабських сусідів.

Дальше робиться Кіссінджерові закид, що він дав іранському шахові „упривілейовані права" в доставі окремих типів модерної зброї та бойових, найновішої конструкції літаків, знаючи про те, що іранські нафтові родовища „почали прискорено висихати", і шах, ставши наймогутнішою мілітарною силою над Перською затокою, має своїм „задушевним бажанням" посягнути у майбутньому по савдівську нафту. Савдійці твердять, що Кіссінджер натискав теж увесь час на них, щоби вони не підвищували цін на нафту, і вони це розуміли та старалися іти на руку не лишень ЗСА, але взагалі всім західнім державам, коли якраз шах був завжди одним із тих нафтових продуцентів, які намагалися підвищувати ціни. І, як воно не дивно, але на нього ЗСА ніколи не натискали у такій мірі, як на них. Треба не забувати, що при цьому всьому Савдівська Арабія має у своєму пляні видати біля 150 мільярдів на те, щоби це „пустельне королівство" перемінити у модерну індустріяльну державу. Більшість із цих грошей плянується передати до побудови різним американським підприємствам. І не має в тому сумніву, що для американської економіки, враховуючи сучасну кризу, це була б не абияка підтримка і підсилення.

Однак тому, що довір'я до Кіссінджера в Савдівській Арабії зовсім підупали, а відносини зі ЗСА дуже таки „похолодніли", деякі із цих гігантських плянів індустріялізації вже перекинуто до Японії, Франції, а частково навіть і до Великої Британії.

Чергові вияви своєрідного недовір'я секретареві висувається у зв'язку з тим, що постає питання, яке стано-

(Закінчення на стор. 3-ій)

М. Л-ий

КУБИНСЬКІ ЖОВНІРИ — АНҐОЛЬСЬКІ ГРОМАДЯНИ

Тижневик „Jeune Afrique", який появляється в Парижі (а видає його тунізієць Бечір Бен Ямед) помістив кореспонденцію арґентинсько - го журналіста Маріо Мареро про теперішні відносини в Анґолі. Свій допис починає він такими словами: „Чи Анґоля це африканська країна? Чи може вона є першим членом констеляції африкансько - американських стейтів? Чи ті два континенти, що існують на берегах Південного Анлантійського Океану, які так дуже мало знають про себе, порозуміються між собою, щоб заключити Союз? Південний американець не може дивитися на Анґолю так, як дивиться европеєць. Не дивлячись на все те, що відділює Африку і Латинську Америку, все таки братерське порозуміння і спільна мова можуть допомогти створити такий союз".

Діяз, що був приятелем де Голя і прихильником президента Тунісу Бурґіюїби, є тепер співредактором місячника „Квестіонарію", першого латинсько - американського журналу, вповні присвяченого народам Третього Світу, переважно тим, що в Африці. Місто Люанда в Анґолі пригадує Діязові Ріо - де - Жанейро, бо мешканці його говорять по-портуґальському й по походженні вони мішанці, деякі чорні, деякі білі, які одружуються між собою. Він вірить, що 9.000 кубинських жовнірів в Анґолі залишаться там, а багато з-поміж них уже поженилися з місцевими дівчатами.

„Одна річ здається певною, — каже він, — кубинці не вступляться. Навіть якщо Кастро хотів би, щоб вони вернулися. Жовніри перетворилися у співробітників. Вони напевно оснують сім'ї і стануть анґольцями. Як такі вони встановлять одну із численних складових частин анґольської нації, яка тепер твориться. Країна без сумніву буде перебудована, а її природні багатства дають змогу її громадянам дивитися вперед і сподіватися добробуту, але це вимагатиме чимало праці змодернізувати цю сільську країну й побудувати продуктивні фабрики.

В усякому разі ця частина Південної Африки напевно створить нову культуру з корінням, що сягає вглиб на 500 літ, бо власне так довго негри й латинські американці проживали поруч... Тому можна передбачати, що те змішання людей, яке створює свою власну музику, своє малярство напевно створить і свою власну політичну структуру, щоб на ній збудувати першу африкансько-латинську американську державу в історії людства.

КУК повідомляє про зміни у Всеканадському Фестивалі для хорів і танцювальних ансамблів

Вінніпеґ. — Комітет Українців Канади інформує всіх заінтересованих, що Всеканадський Фестиваль КУК, заповіджений на 20 червня 1976 р. у Вінніпеґу, не відбудеться, бо за обов'язуючими новими нормами пріорітету для фондів багатокультурности неможливо одержати від уряду в Оттаві попередньо приобіцяні 25,000 на транспорт хорів і танцювальних ансамблів.

Згідно з новим домовленням КУК з міністерством багатокультурности в Оттаві і по порозумінні із заінтересованими організаціями, завершення цього фестивалю відбудеться в наступний спосіб:

Для хорів, нагороджених Районовими Фестивалями в Едмонтоні, Вінніпеґу і Торонто:

√ Обі пісні (одна обов'язкова і одна за власним вибором), які хори приготовили для участи у фестивалі, будуть зарекордовані у професійних студіях для рекордування музики в місті осідку кожного хору. Зарекордовані ленти будуть переслані до Централі КУК для оцінки жюрі.

√ З тих лент звукозапису буде видана спільна довгограйна пластинка (ЛП Рекорд) з поданням загальної характеристики і підкресленням позитивних вартостей для кожного хору, як Пластинка Всеканадського Фестивалю КУК з кольоровими фотознімками та історіями всіх хорів-учасників.

√ Крім зарекордування тих двох пісень за вимогами Фестивалю, кожний хор-учасник може приготовити за власним вибором ряд інших пісень на приблизно 50-60 мінут виконання, які будуть зарекордовані в тому самому студіо для видання окремої пластинки для кожного хору.

√ Спільна пластинка фестивалю КУК, як і п'ять пластинок, по одній для кожного з п'ятьох хорів, будуть зарекордовані і професійно зредаґовані на кошт ґренту одержаного Централею КУК. Їх виданням та розпродажею в Канаді і поза Канадою займеться фірма Ві-Рекордс у Вінніпеґу, за зворотом 15% „роялтіс", з чого 10% одержать хори, а 5% централя КУК на потреби їх культурної діяльности.

Для танцювальних груп, замість виступу на фестивалі у Вінніпеґу, була запропонована можливість на кошт додаткового „ґренту" від уряду в Оттаві виступити 30 і 31 липня 1976 р. на Українському Фестивалі в Давфині і в цей спосіб закінчити фестиваль КУК. Але дата Давфинського Фестивалю не могла бути прийнята, бо один з ансамблів в тому самому часі за попереднім контрактом мусить мати виступ поза Канадою.

Леся Лисак

ІСПИТ ЗРІЛОСТИ

Тоді звали його матурою. День матури був для тих, що цей іспит зрілости складали, найважливішим днем у їхньому тодішньому житті. Це були, — як тоді казали, — „двері в світ". Широкий світ, який з-поза шкільних мурів, в яких тоді панувала сувора дисципліна, видавався дуже привабливий. Який він був насправді, абітурієнти не знали. Може декому приходило на думку, що великого добра й радости у цьому світі не так то й багато, — це були роки світової кризи, безробіття, — та більшість молодих людей про те не думала. Головним було те, що вже не треба буде більше наполегливо вчитися; головним було те, що не треба буде більше боятися „двійки"; не треба буде рецитувати з пам'яті про Цезаря, що здобув Галію, поділену на три частини; не треба буде у німецькій мові розв'язувати проблем Фавста, і можна буде з приємністю кинути в кут усі логаритми з їхніми третіми коренями! Що вже нарешті буде свобода - воля: дівчина піде без опіки вчительок на перший справжній баль, а юнак відважно й відверто закурить першу цигарку в присутності старших, батьків, вчителів.

Які прекрасні і водночас наївні були ці молодечі мрії! Коли їх згадувати, згадуючи той незабутній матуральний день у перших днях червня, появляється мелянхолійна усмішка. Що я б дала, щоб ще раз пережити колишні шкільні „турботи" разом з Цезарем, Фавстом і навіть з нелюбленими логаритмами! Які вони були легкі у порівнянні з усіми життьовими трудноощами, які стрінулись у вимріяному широкому світі, у дозрілому житті... І може б я не згадувала матурального дня, який тоді видавався рішальним, а тепер є тільки ще одним споминoм, коли б не жасміновий кущ. Він росте під нашою еміґрантською хатою на нерідній землі і щорічно пригадує мені, що іспит зрілости не скінчився того червневого дня. Що у широкому світі ми постійно здаємо щораз то нові іспити. І вони куди важчі від того дбайливо приготованого матурального іспиту.

Коли ми його складали, в інститутському саду у Перемишлі п'янко пахли чудові жасмінові кущі. І хоч зривати віття з кущів було заборонено, для абітурієнток робили виняток. Адже вони були тоді „героїнями дня". Їм дарували квіти, засипували ґратуляціями, побажаннями, поцілунками. Усі раділи щастям, їхнім успіхом. Пощастило мені тоді дістати найкращий жасміновий букет у житті. І з цим букетом, символічно, я пішла у життя. Це значить — з вірою у красу, доброту, шляхетність, зрозуміння, альтруїзм, — усім, що впоювали у нас у добрій школі...

Нічия вина, що ніжні пелюстки жасмінового квіття осипалися разом з ілюзіями. У школі не вчили, що життя є тверде, і що в ньому багато прикрого, несправедливого, жорстокого. Добре, що не вчили: людина мусить починати життьовий шлях із ясністю в душі, з ідеалізмом. Не попередили також, що „іспити зрілости" тривають так довго, як людина живе.

І ось ми їх здаємо щоденно. Теперішні батьки здають раз-у-раз іспит перед своїми славними дітьми. Іспит любови, зрозуміння й посвяти приходить природно. Та інші „іспити" є куди важчі. От, переконати доростаючих синів і дочок, що батьківський авторитет у теперішніх часах не є старомодною вигадкою, але вічно актуальним законом, без якого родина не є справжньою родиною. Що без допомоги життьового досвіду батьків, життя молодих зовсім не буде таке рожеве, як їм тепер здається. І ще трудніший іспит: доказати доростаючим дітям, що збереження українського „я" у дії, а при тому в мові — це теж не перестарілий погляд! Це пекуча конечність самозбереження, зокрема тепер, коли на рідних землях йде наступ на знищення української тотожности. Зокрема тепер, коли в цілому світі навіть найбільше відсталі народи добиваються своїх національних прав. Це дуже важливий іспит, і дай Господи сили тим батькам, які його повсякденно здають!

Ті, що не мають дітей, здають постійно іспит із своєї праці для української справи. Він теж нелегкий. Декілька розчарувань у праці на народній ниві, і людина каже собі: „моя хата скраю, хай роблять інші, як хочуть". І катастрофічно зменшується число тих, яких праця дає реальні висліди. Одні відходять у вічність, другі відсуваються від всякої відповідальности. Ех, яким легким був матуральний іспит у порівнянні з вищезгаданим!

Усі, що працюють для прожитку, — а ми, українці, вже відомі з того у світі, що є обов'язковими, солідними, високоякісними працівниками, — теж щоденно „здають іспит" перед своїми зверхниками із свого вміння, досвіду, видержливости. Як вже нераз згадувала, догодити зверхникам не легко. Чомусь вже так є, що чим більше людина зі себе дає, тим більше від неї вимагають... Зокрема, коли на праці немає так званої „протекції", тобто незаслуженого фаворизування, бо, скажімо собі відверто, на жаль, часто не важно, що людина знає, але кого знає із зверхників... І доводиться щоденно доказувати, що людина - працівник вповні заслуговує своїм вкладом праці на ту платню, яку їй дають. Щоб прожити, людина платить великим зусиллям і здоров'ям. Та ще й дякує Богові, що має пра-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Степан Чорній

ВІД „ЕМСЬКОГО УКАЗУ" ДО XXV З'ЇЗДУ КПСС

II

Разом із урядовою реакцією почалася реакція і в російському суспільстві, між іншим, під страхом польського повстання (1863-1864). В пресі почали появлятися обвинувачення за „сепаратизм" — самий цей термін узято з боротьби між північними Американськими Стейтами, що саме тоді вели між собою завзяту домашню війну. Почали лунати обмовні вислови Каткова,[8]) який ще недавно приймав у редакції „Московских ведомостей" пожертви на українські книжки, а тепер раптом очумався і сказав Миколі Костомарову: „Лучше бросить эти деньги . . . Бог с ними — они жгутся"[9]).

Російська реакційна преса загаласувала про зв'язки українства з польським повстанням, хоч поляки з свого боку цькували українців як „гайдамаків", і доносили на них російській адміністрації. Почалася та хаотична плутаннна щодо українського питання, яка надто далася в знаки, тим, що вороги його навіть не розуміли ясно причин свого ворогування, пускаючи в дію часто найфантастичніші обвинувачення, проти яких руки були зв'язані з-за браку власної преси й цілковитою байдужістю російської проґресивної інтеліґенції. Було це положення, в якому українська справа дійшла до самого 20 століття.

В 1872 році було дозволено відкрити Південноруський Відділ Географічного Товариства в Києві. Це товариство об'єднало й оживило діяльність українських статистиків, етнографів та інших учених, що досліджували свою батьківщину. Цілком природно знов виринуло питання про народне навчання. У 1873 році М. Костомаров почав говорити про науково-популярні книги українською мовою. Але таємний радник і голова Київської археографічної комісії Михайло Юзефович[10]) виступив в „Московских ведомостях" і в „Киявлянине". Повідомлення Юзефовича було тривожним сиґналом для рішучої дії. У Петербурзі зібралася комісія з міністрів внутрішніх справ і народної освіти, оберпрокурора „Святійшого Синоду", шефа жандармів і Юзефовича. Комісія ця запровадила такі обмеження:

1. заборонити довіз будь-яких українських книг і брошур з-за кордону.

2. друкування і видання українських творів та перекладів у Імперії заборонити, крім: а) історичних документів і пам'яток та б) художніх творів, з яких перші наказано друкувати, дотримуючись правопису ориґіналів, а другі — без будь-яких відхилень від загальноприйнятого російського (великоруського) правопису і лише після розгляду рукописів у Головному управлінні в справах друку.

3. Українські сценічні вистави та читання, а також слова при нотах заборонити[11]).

Ці ухвали подано імператорові Александрові II, який тоді перебував на лікуванні в Емсі, і там удостоїлися „Високочайшого затвердження". Так виник „закон" з 18-30 травня 1876 року, але опублікований не був.[12]) Автори цього ганебного акту здавали собі справу, який страшний злочин чинять вони багатомільйоновому українському народові. В першу чергу вони боялись гострої реакції українства супроти цього ганебного етновбивчого акту. Ті, кого цей „Емський указ" найбільше стосувався, поволі догадувались про його існування, не одержуючи книг, що їх виписували з Галичини, та одержуючи відмовлення на публікацію без „ѣ" та „ы", марно добиваючись дозволу на українську виставу або концерт, чи знаходячи в рукописах своїх збірників дозволені тільки ноти. На Придніпрянщині почали довідуватися про цей ганебний указ російського уряду років через два-три по його затвердженні із статті „La liberte en Russie" в „Revue des deux mondes", куди відомості могли проникнути з брошури М. Драгоманова, що її він подав на Паризький з'їзд письменників.[13])

(Продовження буде)

---

[8]) Катков М. I. (1818-87) — рос. журналіст. В молодості поміркований ліберал, а починаючи з другої половини 50-их рр., він став провідником консервативного славофільства. Його журнал „Московские ведомости" був могутньою силою серед російських славофілів-шовіністів.

[9]) Єфремов С., стор. 48.

[10]) У 1846-1858 рр. — попечитель Київської навчальної округи.

[11]) Тимошенко П., стор. 309.

[12]) В ориґіналі Емського указу говориться: „1876 г. Государь Император в 18/30 день минувшего мая Высочайше повелеть соизволил: 1. не допускать ввоза в пределы Империи без особого на то разрешения Главного Управления по делам печати каких бы то ни было книг и брошур, издаваемых за границей на малорусском наречии; 2. Печатание и издание в Империи оригинальных произведений и переводов на том же наречии воспретить за исключением лишь: а) исторических документов и памятников и б) произведений изящной словесности но с тем, чтобы при печатании исторических памятников безусловно удерживалось правописание подлинников; в произведениях же изящной словесности не было допускаемо никаких отступлений от общепринятого русского правописания и чтобы разрешение на печатание произведениний изящной словесности давалось не иначе, как по рассмотрении рукописей в Главном Управлении по делам печати; 3. Воспретить также различные сценические представления и чтения на малорусском наречии, а равно и печатание на таковом же текстов к музыкальным нотам". Цитуємо цей ориґінал за Єфремов С., Історія українського письменства, том II, стор. 142.

[13]) Тимошенко П., стор. 309-310., у 1876 р. Михайло Драгоманов, за підтримкою рос. письменника І. Турґенєва, виступив з протестом проти „Емського указу" на міжнародному літературному з'їзді в Парижі., див. Наш голос, ч. 5, травень 1976, стор. 5.

ІСПИТ ЗРІЛОСТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

цю, бо про працю тепер дуже важко.

Ні, іспит зрілости не закінчився того червневого дня. Він був тільки першим у складному житті, яке на нас чекало. Щасливі ті, яким щоденні іспити вдаються успішно! А для тих, яким вони приходять сутужно, є потіха: кожна невдача загартовує. По кожному невдалому іспиті людина мусить собі сказати: вчуся із своїх помилок, другим разом зроблю це краще. І напевно вдруге цієї самої помилки свідомо не повторить.

Віліє, пахне, чарує жасмінове квіття. Нагадує мрійливий день, коли невідомий світ видавався такий привабливий, а життя таке обіцююче. Добре, що був такий день. Він асоціюється із корінням жасмінового куща: вітки можна зірвати, та коріння зналишається і щороку відростає. І дає силу зеленіти й цвісти кущеві. Хай нам усім наша колишня молодість дає силу здавати щоденні іспити життя!

НЕДОЛІКИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вище слід зайняти обидвом Палатам Конгресу відносно політики Африки, і як слід розцінювати у майбутньому допомогу т. зв. малорозвиненим державам, що її розгорнув був Кіссінджер під час своєї недавньої подорожі по тому континенті. Секретареві пригадують, що його головною метою має бути вдержування миру в світі і підтримування свободолюбних стремлінь усіх народів, без різниці і винятків, на нашому ґльобі.

Але ми пригляньмося точніше до дійсности і постараймося проаналізувати останні потягнення нашого теперішнього уряду, — пише у „Н. И. Таймсі" Т. Л. Джонсон. Із грошей, які вплачують своїми податками американці, багато уділяється на допомогу комуністичним диктаторам. Ось, для прикладу, дається допомогу у висоті 12.5 мільйонів долярів президентові, — а насправді комуністичному диктаторові, — Мозамбіку, Мачелеві, який явно проголошує, що Мозамбік — це перша і правдива марксистська держава на африканському континенті".

У дальшому Кіссінджер прирік допомогу другому комуністичному лідерові в Анголі „президентові" Нетові, що заволодів цією країною при допомозі московсько-кубинської збройної інтервенції. А ще ж так недавно, — продовжує Джонсон, — той же сам Кіссінджер „розпинався" за допомогою явним протикомуністичним фракціям, які воювали проти комуністичного насилля. І тепер „цей сам секретар Кіссінджер найсуворіше засуджує „білий уряд" меншости в Родезії. Але ми досі ніколи не чули, щоби за сім років своєї політичної діяльности він будь-коли засудив найжорстокіший „меншеневий уряд комуністичної партії", яка по-рабовласницьки царює над 250 мільйонами „новопосталого" та кістками і кров'ю „добровільно об'єднаного" т. зв. „радянського народу". Тому тепер, коли Немизида простягає свою справедливу руку і каже Кіссінджерові відійти, мабуть, без будь-якого жалю доведеться тільки сказати: „Сік транзіт ґльорія мунді"...

Показ українських писанок в Атланті

Атланта, Дж. (В. Боровський). — Протягом 12-16-го квітня заходами Асоціяції Українців Стейту Джорджія, відбувся показ українських писанок в Ленокс, Сквер Молі в Атланті. Ініціятива цієї виставки вийшла від Л. Лозинського, який працює в одному з найбільших департаментових торговельних підприємств Річеса в цьому місті. Ця фірма не тільки погодилася на цю виставку, але фактично вона зробила все можливе, щоб технічно цю виставку належно і фахово оформити.

Цей показ пройшов успішно. При всіх входових дверях цього підприємства красувалося велике оголошення, яке звертало увагу покупців на цей показ. На оголошенні великими буквами видруковано: „Українська рука прикрашувала писанки".

Організаційну працю при цьому вміло перевела Орися Палюх-Фішер. Виявилося, що між українцями в метрополітальній Антланті було досить багато гарно розписаних писанок. На цей показ вони їх радо випозичили.

Під час показу і демонстрації способу писання писанок завжди були присутні кожного дня дві українські жінки, які давали зацікавленим потрібні пояснення, а це: Орися Палюх-Фішер і її сестра Оля Ставнича з Ню Йорку, Надія Дзіковська і Геня Йодер, Люба Кучмак і Олександра Боровська, Ируся Гайдук, Тереса Лозинська і Джон Слоньовська. Їм також допомагав п'ятлітній Місьо Ставничий і юнак Кристофер Александер.

При цьому показі не бракувало приємних і зворушливих моментів. Із них подаємо тільки два. Один хлопець із захопленням розказував, що його мати українка і вона буде дуже жалувати, що не знала про цей показ. Він просив відвідати його матір, при цьому запевняючи, що вона напевно почастує відвідувачів смачни - ми уккраїнсськкими сстррав ми українськими стравами. П'ятий Місьо Ставничний сам гарно розписав одну писанку. Хтось з глядачів, що слідкував за його роботою, давав йому за неї 25 долярів, одначе Місьо йому відповів, що він не може її продати, бо це його писанка.

Виявилося, що між українцями стейту Джорджія є доволі різних українських високомистецьких виробів, тому заплановано при найближчій нагоді тут влаштувати показ українського мистецтва.

Цей показ довів, що й невеликий гурток укр. людей може зробити не одне добре діло для справи ознайомлення свого оточення з українським народом і його культурними надбаннями.

Градуація у Манор Джуніор коледжі

Академічний рік 1975-76 у Манор Джуніор коледжі проминув швидко, а після нього настав час збирати овочі праці з цьогорічного навчання.

Ними були дипломи, що їх одержали ті всі студентки, які склали всі іспити й тим способом показались гідними одержання тієї нагороди. Всіх студенток і студентів, які одержали дипломи було 65. З того ступінь „Ассошіст у Саєнс" одержала 30 студенток, ступінь „Ассошіст у Артс" — 14 студенток. Свідоцтво Майстерности в Стенографії — 1 студентка, Свідоцтво з Правничої Стенографії — 6 студенток. Дипломи з „Ріл Естейт" 14 студенток і студентів.

Градуаційні торжества почались у четвер, 6-го травня ц. р. о год. 5.00 вечора Божественною Літургією, що її відслужив о. М. І. Любачівський. На ній, крім градуантів приступило до св. Причасті велике число батьків і градуантів. Нагороду від Т-ва Алюмнів передала п-і Айлін Кверолі, президентка того Товариства.

Похід градуантів, членів факультету, адміністрації й гостей почався о год. 6.45 від бібліотеки коледжу, дорогою Факс Чейсу до залі Манор коледжу, під звуки маршу, взятого з опери „Аїда", що його відограла на фортепіяні Галя Мазурок. Молитву, англійською мовою провів о. монс. Роберт Москаль, канцлер Української Католицької Філядельфійської Архидієцезії, а по-українському, о. М. І. Любачівський, капелян коледжу. Національний гимн відспівала п-на Розмарі Каллой Клінґер, до якої приєднались і приявні.

Градуантів представила Мати М. Ольга, ЧСВВ президент Манор Джуніор коледжу, а дипломи роздав Владика Василь Лостен. Кандидаток до нагород представила Сестра Міріям-Клер, ЧСВВ, декан коледжу, а нагороди знову роздав Владика Василь Лостен. Градуаційну промову по англійському сказала Францес С. Малоне, президентка Студентської Ради, а по-українському Патрикія М. Пилипчак. Після того о. монс. Р. Москаль представив головного промовця д-ра Мирона В. Куропася, спеціяльного асистента президента ЗСА Джералда Форда для Етнічних Справ. Він у своїй промові підкреслив вагу й значення родини, церкви й товариств та організацій на формування моралі й життя держави, від яких залежить добро й саме існування кожної держави.

Після його промови, під звуки фортепіянового маршу, що його знову виконала Галя Мазурок, градуанти, члени факультету, адміністрації й гості опустили залю. Після тих торжеств у студентській залі відбулось маленьке прийняття для гостей і членів факультету.

В пошану пам'яті сл. п. кол. старшини УГА

інж. Володимира Кочергана

на Дар Українським Воєнним Інвалідам, зложили:

по 10.00 дол. — ВП. М. Кочерган, В. і К. Луцишин, Д. і О. Федак, Я. і М. Білас, Н. і Н. Ніку, З. і В. Романів, д-р В. Сілецький;

по 5.00 дол. — ВП. Я. і М. Гись, О. Бережницький, М. Княжинська, М. Чайківська і Е. Подоляк;

по 3.00 дол. — Н. Мартинюк та по 1.00 дол. — В. Урбан і О. Либа та 30.00 дол. працівники з Джеферзон Шпиталя.

Разом 130.00 дол.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є будучність, в нашій громаді Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу і вільному світі нового свідомого члена!

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Повідомляємо всіх Членів, Приятелів і все Українське Громадянство, що

в суботу, 12 червня 1976 р., о год. 2-ій по пол.

на Українському Православному Цвинтарі

св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

відбудеться

ПОСВ'ЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

НА МОГИЛІ

бл. п.

Д-РА МИХАЙЛА СОСНОВСЬКОГО

б. голови Сеньйорату ТУСМ-у

До участи запрошуємо все Членство і Громадянство.

УПРАВА СЕНЬЙОРАТУ ТУСМ-у

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в суботу, 5-го червня 1976 р., упокоїлась в Бозі
наша Найдорожча МАМА, БАБУСЯ і СЕСТРА

бл. п.

АЛЕКСАНДРА ТОМАШАК

нар. в Україні, вдова по бл. п. ІВАНОВІ.

ПАНАХИДА у вівторок, 8-го червня 1976 р. в похоронному заведенні Sinkowsky Funeral Home, 3535 E. Tremont Avenue, Bronx, N.Y. о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН в середу, 9-го червня 1976 р. о год. 10-ій ранку з церкви Покрова Божої Матері в Бронксі, Н. И., на цвинтар Кальварія.

В глибокому смутку:
доня — ВІРА ВОЙТОВИЧ з чоловіком ЙОСИФОМ
син — ТЕОДОР з дружиною ДЖЕРМЕЙН
внуки — БАРБАРА і ЛАВРІ
сестра — КАРОЛИНА ОЛЕНИК

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Тисьменичанами і Приятелями,
що з Волі Всевишнього відійшов у Вічність,
ненадійно, 16-го травня 1976 р.,
на 31-му році життя
наш Найдорожчий і Одинокий СИН

бл. п.

ҐУСТАВ РЕВЮК

член Українського Народного Дому, Кредитової Кооперативи „Самопоміч" і 39-го Відділу Українського Народного Союзу, вояк Американської Морської Піхоти, відзначений медалею у в'єтнамській війні.

ПОХОРОН відбувся 19-го травня 1976 р. з української католицької церкви св. І. Хрестителя, якої Покійний був парафіянином, а відтак на цвинтар тієї ж церкви в Сиракюзах, Н. И.

У великому горю:
родичі — ВОЛОДИМИР і ЕЛЬФРІДА
рідня — в Україні, Австрії і Арґентині

В хвилинах нашого великого горя, Приятелі й Знайомі виявили до нас багато доброти і поспішили до нас з духовою розрадою і за це складаємо щиросердечну подяку, а саме:

Всечеснішим о. шам. В. Середовичеві за уділення Найсвятіших Тайн і о. Р. Голембі за відслуження Заупокійної Служби Божої і всіх похоронних відправ, зворушливі прощальні промови і відпровадження Покійного на місце Вічного Спочинку.

П. маестрові Е. Крукові за звеличання похоронними піснями і хористам „Сурми" за співи в часі Панахиди.

Панствам Петрові Псовецькому з родиною, Тимкові Шоробурі з родиною, Миколі Монюкові з Рому з родиною і Ґленові Литцові з родиною за все добре і порадне виконання для нас в часі нашого великого смутку.

Другові-воякові Бобові Роджерсові з дружиною зі Статен Айленд за участь в похороні.

Воякам-Друзям Морської Піхоти за прапор і прощання Покійного трикратною сальвою над могилою.

Всій українській і американській Громаді за зложення вінків і квітів, Святих Служб Божих, добродійних датків, вислови співчуття і всім (около тисячу осіб) людям Доброї Волі за прощання Покійного в Останню Дорогу.

Похоронному заведенню Петра Мацка за дбайливе і взірцеве переведення похорону.

Замість тризни, яка не відбулась з причини нашого великого болю — складаємо 200.00 (двісті) дол. на мальовання нашої церкви.

НЕХАЙ ВСЕВИШНІЙ ВИНАГОРОДИТЬ ВАС ВСІХ СВОЇМИ ЛАСКАМИ.

ВОЛОДИМИР і ЕЛЬФРІДА РЕВЮКИ

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в суботу, дня 5-го червня 1976 року
у Astoria General Hospital відійшла від нас у Вічність
наша Найдорожча
ДРУЖИНА і ТЕТА

бл. п.

СИЛВІЯ ПАСТУХ

уроджена в Україні 14-го лютого 1894 р.

ПАНАХИДА — 8-го червня 1976 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Nast Funeral Home, Broadway & 37th Street, Astoria, N.Y.

ПОХОРОН — в середу, 9-го червня 1976 року о год. 9-ій ранку з цього ж похоронного заведення до української католицької церкви Чесного Хреста в Асторії, а опісля на цвинтар Mt. Olivet, Maspeth, L.I.

Горем прибиті:
чоловік — ІВАН
сестрінки:
АННА ПАСТУХ
МАРІЯ ЗАЙҐНЕР у Ню Мехіко
ВІНІФРЕД ВАСИЛИК — у Фльориді
ФРЕНК ПАСТУХ у Гершей, Па.

ЗАВЕРШУЄТЬСЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

запрошено президента Джеральда Форда.

З українського боку промовлятиме пані Маруся Бек, а заключне слово буде мати президент УККА, проф. Лев Добрянський. В перервах виступи духової оркестри з Чікаґо.

Цього самого дня, в суботу, в годині 7-ій вечора відбудеться концерт у Конституюшен Гол. До участи в концерті запрошені: хор „Прометей" з Філядельфії, танцювальний ансамбль СУМА — Ню Йорк під керівництвом О. Гензи, хореографічна група пані Роми Прийми-Богачевської, мистецький ансамбль молоді Осередку СУМА в Чікаґо, ансамбль Бандуристів з Вашінґтону під мистецьким керівництвом О. Масника, соліст А. Добрянський, піяніст Т. Гриньків та інші.

5. З поодиноких осередків повідомляють про величезне зацікавлення здвигом і всесторонню підготову для масового прибуття. Всі прибудуть зі своїми прапорами.

6. Всі осередки й організації прошені подати якнайскоріше число автобусів, які прибудуть на Здвиг до Вашінґтону, щоб місцеві організації могли заздалегідь призначити їм місце паркування.

7. Комітет 200- і 100-річчя у Вашінґтоні організує медичну допомогу у наглих випадках.

В залі церкви Пілігрімів, яка знаходиться біля пам'ятника Т. Шевченка, місцеві пані зорганізують холодні напої і перекуску.

8. Бюро Здвигу міститиметься в готелі ДюПон Плаза поблизу пам'ятника Т. Шевченка. Український Крайовий Комітет зарезервував там певну кількість кімнат. В потребі просимо звертатися до головної канцелярії УККА або безпосередньо до готелю: (202) 483-6000; ціна 46.00 дол. за подвійну кімнату.

9. В неділю, 27 червня, в годині 11-ій ранку, в окремому приміщенні на Арлінґтон Нешенел Семетері, відбудеться Соборний Молебень за спокій душ українських піонерів, організаторів основ українського життя в цій країні, та за українців-вояків Американських Збройних Сил, які загинули на полях слави в боротьбі за краще завтра всіх народів на землі.

ЗБІРКА, МАРШРУТ ЗДВИГУ

Всі автобуси з осередків довозять своїх пасажирів до місця збірки і висаджують їх обабіч Конституюшен евеню між 15-ою і 17-ою вулицями (стрітами). Коли б цей простір був виповнений людьми, тоді автобуси висадять своїх пасажирів якнайближче до місця збірки. Це до год. 11-ої перед полуднем.

Центром збірки є трибуна, яка побудована на просторі парку біля пам'ятника Вашінґтона, де збігаються 17-та вул. і Конституюшен евеню.

Після висадки пасажирів, автобуси від'їжджають в напрямку пам'ятника Т. Шевченка, якщо немає інших домовлень між водіями і керівниками груп учасників-пасажирів. На паркування призначена для них 23-тя вулиця від Р (Пі) вулиці з правого боку, ідучи від пам'ятника на південь.

Автобуси, які запізняться і не зможуть прибути на місце збірки, від'їдуть зразу до пам'ятника Т. Шевченка.

Біля самої трибуни стоятимуть прапороносці з прапорами та їхні почоти. За ними інші учасники. Для організованих груп молоді в національних строях і організаційних одностроях буде призначене окреме місце. Всім іншим місця вказуватимуть ветерани-впорядники.

Похід почнеться з місця збірки не пізніше год. 11-ої ранку і йтиме: 17-ою вулицею до Коннектикат евеню, потім Р (Пі) вулицею на захід і аж до пам'ятника Т. Шевченка. Це є маршрут для всіх груп і колон. Інші маршрути не дозволені поліцією.

КОНҐРЕСМЕНИ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

що Мороз є „символом змагань українців зберегти свою культурну ідентичність" та що його засудили на 14 років ув'язнення за те, що виступав проти спроб совєтських властей зрусифікувати Україну та інші неросійські республіки. Згадано також, що на початку цього року близько 100 конґресменів підписались під резолюцію, внесеною конґресменкою Фенвік і конґресменом Качом, яка закликала президента Форда інтервеніювати перед совєтськими властями в справі звільнення Валентина Мороза та його переїзду до ЗСА, де він зайняв би пост викладача в Українському Науковому Інституті Гарвардського Університету.

ЛИСТ СЕНАТОРІВ ДО БРЕЖНЄВА

Вашінґтон. — У понеділок, 7-го червня, із Сенату ЗСА вислано листа до генерального секретаря КПСС Леоніда Брежнєва, підписаного 20-ма сенаторами, які закликали совєтські власті звільнити Валентина Мороза з Сербського Інституту судової психіятрії в Москві та дозволити йому і його родині виїхати із Совєтського Союзу.

Ще 21-го травня ц. р. республіканські сенатори, Джеймс Баклі з Ню Йорку і Роберт Тафт, мол., з Огайо та демократичні сенатори Генрі Джексон зі стейту Вашінґтон і Гаррісон Вілліямс з Ню Джерзі розіслали до всіх членів Сенату заклик, в якому інформували про дотеперішні знущання совєтських властей над Валентином Морозом, а зокрема інформували про недавнє перенесення Мороза з Владімірської тюрми до Сербського Інституту в Москві та закликали їх підписати згаданого протестного листа до Брежнєва, з вимогою, щоб совєтські власті звільнили Мороза та дозволили йому разом з родиною виїхати із СССР, вказуючи на факт, що Мороз одержав запрошення на викладача в Гарвардському університеті. Сенатори Баклі, Тефт, Джексон і Вілліямс пригадують своїм колеґам, що понад 80 членів Палати Репрезентантів і 12 сенаторів вже раніше підписали резолюції в обороні Валентина Мороза, як рівнож закликали своїх колеґ підписати новий протестний лист до Л. Брежнєва. В справі цього листа, як також ближчих інформацій про Валентина Мороза, сенатор Баклі радив звертатися до одного з його дорадників Євгена Іванціва. Як відомо, Євген Іванців — це головний радний Українського Народного Союзу та колишній голова Союзу Українських Студентських Товариств Америки (СУСТА).

Сенатор Баклі виступив в обороні Валентина Мороза також в залі Сенату, закликаючи своїх колеґ підписувати згаданого протестного листа до Л. Брежнєва. Цей виступ сенатора Баклі був поміщений в „Конґрешинал Рекорд" в понеділок, 24-го травня. „Конґрешинал Рекорд" також помістив депешу пресового аґентства Ройтера з 18-го травня, яка інформувала про перенесення Мороза з Владімірської тюрми до Сербського Інституту.

Текс листа, якого сенатори підписали і вислали до Брежнєва, такий:

Видавництво „Свобода", себто бюра Редакції і Адміністрації перенеслися вже в середу, 26 травня ц. р. до нових приміщень і знаходяться тепер при 30 Montgomery St. Jersey City, N. J. 07303 на 2-му поверсі. Телефони „Свободи" незмінені, а саме: (201) 434-0237, 434-0807 і безпосередньо з Ню Йорку (212) 227-4125. Від сьогодні всі поштові пересилки просимо скеровувати на нову адресу видавництва.

Пластова Станиця у Боффало з новими силами при праці

Нещодавні ювілейні святкування пластової станиці з нагоди 25-річчя існування та праці, які пройшли імпозантно, ствердили, що українське громадянство доцінює виховну працю Пласту, дорожить та гордиться пластовою організацією. Чисельний стан присутности багаточисленні запрошені гості, батьки, священики, отці, Сестри Служебниці і представники товариств та організацій, і понад 40 писемних привітів - це призвання й подяка за працю минулих років всім пластовим виховникам та станичному проводові, це радість та моральна піддержка майбутньому в праці для української молоді, для української громади.

Цей моральний капітал довір'я, признання і щирої широкої підтримки української громади, можливо мав вплив на нашу пластову молодь, бо вона в дні 28 березня ц.р. - в дні вибору нового станичного проводу, своєю чисельністю ствердила, що доля пластової організації лежить їй на серці. Це, мабуть, вперше в історії станиці Боффало, що старше пластунство з'явилось так численно, брало живу участь в дискусії та дало себе радо вибрати до нового проводу станиці.

Радість огортала кожного члена станичної старшини та присутніх сеніорів, які вітали появу кожного члена осередку з неприхованим задоволенням.

По відспіванні пластового гимну станичі Збори проходили за наміченим порядком. Важливе, як проходила дискусія над звітами та чи праця звітуючих була пророблена й успішна. Дискусія була надзвичайно жива, особливо старше пластунство живо цікавилось проблемами Станиці. Голова Станичної Ради Чести пл. сен. О. Бережницький ствердив, що провід працював добре і за це їм належиться признання. На його внесок уділено абсолюторію уступаючому проводові і під оплески присутніх обрано новий провід станиці в складі: станичний - сен. Ярослав Пришляк, заступник - сен. Михайло Миськів та сен. Галя Овчаренко, писар - ст.пл. Степан Шишка, скарбник - сен. Оля Чмола, кошовий сен. Маркіян Стасюк, кошова - ст.пл. Дануся Райца, реф. юн. вишколу - сен. О. Бережницький, реф. нов. вишколу - сен. Ярослав Пришляк, реф. спорту - ст.пл. Іван Яремко. Вільні члени: ст.пл. Оленка Потієнко, ст.пл. Степан Головатий та ст.пл. Борис Лоза. Рада Чести: сен. Роман Щуровський, голова, сен. Слава Шишка та ст.пл. Роксоляна Стасюк - члени.

Станичний подякував за довір'я та поновний вибір. У заключному слові він сказав: „...З новими молодими силами ми записуємо нові сторінки нового 25-ліття. Ми радіємо, що наша молодь спільно росте зв'язана пластовою дружбою, має ті самі зацікавлення, говорить рідною мовою, має своє середовище. Ми радіємо оживленням скаршо-пластунських осередків. Ми щасливі розв'язкою проблеми новацтва. Стверджуємо, що виховна праця в новацтві та юнацтві проходить добре і тим добром задовольняється пластова молодь, як рівнож і батьки. Організаційно ми мусимо бути здисципліновані. У виховній ділянці - чи пожива пластового виховання, яку подають виховники своїм вихованкам є сприємливою у духовому рості? Чи часом тут ми не звужуємо тих найважливіших й основних завдань - банальністю, чи чар пластової грими не зводимо до сіризни будня з оправданням на погані часи й відносини, на „поганих" батьків та „поганих" дітей? Члени сеніорату - це найбільше стійка і свідома своїх завдань і обов'язків одиниця нашої станиці. Вони на провідних місцях в станиці, в суспільно-громадському житті, є взірцем українського громадянина-патріота, який працею і ділом, морально й матеріяльно підтримує всі ділі життя в громаді і церкві.

'Оселя „Новий Сокіл" - це гордість нашої пластової округи. Розбудова та догляд спочиває в більшості на нашій станиці та любителях цієї оселі, членів Пластприяту. В часі таборів допомога у розбитті та при ліквідації виконує старше пластунство і за це йому належиться подяка. В цьому році „Новий Сокіл" святкуватиме своє 25-річчя в часі окружного „Свята Весни" в днях 29-31 травня."

Підготова та святкування ювілею нашої станиці вимагали багато часу й праці. Щира подяка належиться всім продавцям квитків вступу, паням з Пластприяту та сеніоркам, які під проводом сен. Слави Шишки займалися буфетом, пл.сен. О. Бережницькому - за гарно виготовлену Ювілейну „Одноднівку" та ст.пл. Оленці Потієнко за підготову та переведення мистецької програми. Особливе признання та сердечна подяка належиться голові Ювілейного комітету сен. Олі Чмолі за жертвенну працю. Щиру подяку складаємо о.д.-рові Павлові Івахову за зрозуміння та допомогу пластовій молоді. Відспіванням гимну закарпатських пластунів закінчено загальні збори.

Братчик Славко

Академія св. Юра весняним концертом закінчила перший Український Фестиваль в Ню Йорку

Фестиваль-ярмарок вдався на славу. Погода сприяла всупереч віщуванню великих дощів і бур. Протягом трьох днів тисячі українців та гостей іншої національности подивляли красу українських пісень, танців, хорів, солістів і бандуристів. Програма тривала безперервно від 1-ої год. пол. до 10-ої год. вечора всі три дні. Сьома вулиця замаєна синьо-жовтими прапорами — зворушувала. На мить перемінилася на українську. Здавалось, ми на Батьківщині.

Саме, коли заповідач програми побажав публіці доброї ночі, почав лити рясний дощ. Одначе публіці однаково, бо вона спішить до близької школи св. Юра на весняний концерт, що його влаштовують студенти Академії, щоб побачити і послухати нашу працьовиту молодь, її співи, подивляти танці, скечі.

На залі запанувала справжня весна. Студентки довгим рядком з двох боків просторої залі входять на сцену зі співом „Тихо, тихо Дунай воду несе...". На сцені заців чудовий квітник. Всі дівчатка у вишиваних блюзочках, всі молоденькі, всі прекрасні. Першу частину концерту, присвячену „Матері", піснями про неї, виконала Ірка Данилів в супроводі оркестри „Водограй". Народні пісні відспівав дівочий хор а мішаний хор виконав Бортнянського „Під Твою милість". Талановита Марта Мачай відіграла на фортепіяні дві музичні композиції.

У другій частині, крім різних хорових точок ми почули дівочий ансамбль, у виконанні двох пісень, що одною з них „Не верне" була композиція; Б. Волянської.

Побачили ми теж дуже добрий танцювальний ансамбль.

Вечір закінчено сценкою „Комарик" на основі народної пісні „Ой щож бо то за шум учинився"..., в опрацюванні Б. Волянської, яку студенти віддали дуже дотепно (Мих. Кушнір — комар, Галя Филипов — муха).

Парох церкви св. Юра о. д-р В. Ґавліч подякувавши за цікаву і вдалу програму, зокрема підкреслив працю учительки музики Богданни Волянської. Він також закликав не забувати про школу св. Юра, де молодь учиться і перебуває у своєму оточенні, у своїй українській церкві.

Душею того дуже вдалого вечора була безперечно учителька музики Б. Волянська, молода талановита дириґентка, що багато пісень були в її опрацюванні. Зате публіка — молодь сердечно дякували своїй улюбленій учительці спонтанними оплесками.

Ольга Соневицька

Загальні збори Українсько-Американського Спортового Т-ва „Леви" в Чікаґо

Загальні Збори УАСТ „Леви" відбулись 11-го квітня 1976 р. у власній домівці. Зборами проводила президія у складі: п. М. Ольшанський — голова та д-р М. Панчишин — секретар.

За минулорічну каденцію звітували: інж. А. Еліяшевський — голова, М. Мартинович — касир, д-р М. Панчишин — секретар, Р. Припхан — реф. преси, В. Галелюка та М. Касіян за бару і домівку та інж. Б. Білинський, за Т-во „Дім Левів". Зі звітів членів Управи довідуємося, що при Т-ві діяли такі спортові ланки: копаний м'яч (4 дружини: 1-ша, резерва, юнаки та доріст), лещатарство, круглі, ґольф, теніс, стук - пук, шахи, брідж. У стадії реорганізації є чоловіча і жіноча відбиванкові дружини, які задумують взяти участь у цьогорічних першенствах УСЦАК. Найбільших успіхів добилася 1-ша дружина копаного м'яча, яка в 1975 р. здобула першенство своєї групи у Вищій Дивізії, а цього року в зимі чемпіонат Індор-Турніру — уже другий рік підряд. Під опікою Марії та Ігоря Білинських юні лещатарі щорічно беруть участь у змаганнях УСЦАК, де цього року добились поважних успіхів. Поважним успіхом може похвалитись також молодий Григорій Жидяк, який здобув перше місце у групі юнаків у тенісовому турнірі УСЦАК на Союзівці. Діяльність інших ланок зводилась до участи у різних змаганнях місцевих ліґ, або у внутрішніх турнірах Т-ва.

Референт преси Р. Припхан дописував про важливіші події до преси.

Касир подає, що у звітовому році Т-во провадило досить ощадну господарку і може виказати деяку надвишку. Рівнож оборот бари побільшився і приніс дохід.

Т-во „Дім Левів" звітує, що до заплати мортґеджу залишилось тільки 4,300 дол. Зате дім потребує деяких ремонтів. Треба направити дах, фронтові двері та охолодження, що зв'язане із поважними коштами.

За Контрольну комісію звітував Ю. Косачевич — голова. Він ствердив, що діловодство та господарка Т-ва є в порядку і дав внесок на уділення абсолюторії уступаючій управі. У дискусії над звітами деякі члени критикували Управу за те, що забагато уваги присвячувала ланці копаного м'яча із кривдою для інших ланок, не видрукувала фінансового звіту та не злагодила листи жертводавців. При тому висловлено подяку п. Л. Хомі за невтомне збирання фондів для Т-ва. Абсолюторію уступаючій Управі уділено одноголосно та обрано нову у такому складі: адв. Зенон Форович — голова, Богдан Куцан — 1-ий містоголова, Василь Ковальчук — 2-ий містоголова, д-р Маріян Панчишин — секретар, Степан Касіян — фін. секретар, Михайло Мартинович — касир, Едмунд Розе — господар спорт. виряду, Зенон Ліщинський — заст. господаря, Іван Баран — господар дому, Роман Б. Припхан — реф. пресо, Володимир Галелюка — директор бари; члени — Бася Яримович, Роман Сахаревич, Роман Барабаш, Андрій Касіян, Микола Шлапак, Іван Щалева, Лев Хома. Контрольна комісія: Юрій Косачевич — голова; члени — Андрій Скиба та Володимир Воловчук. Товариський суд: д-р Ілля Мула, інж. Андрій Еліяшевський, інж. Степан Винниченко.

Позитивним явищем є те, що до Управи Т-ва увійшли молоді люди. Сподіємось, що вони під управою молодого, енергійного адв. З. Форовича пожвавлять діяльність Т-ва у всіх можливих ланках. Молоді є багато. Треба тільки вміти до них належно підійти та їх зорганізувати. Це якраз буде завданням відмолодженої Управи УАСТ „Леви".

Роман Б. Припхан

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 11-го ЧЕРВНЯ 1976 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд. о год. 7 веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, касир, Ю. Баранюк, фін. секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. На Річних зборах 163 Відд. вибрано Управу на 1976 р. у складі: Я. Козел, гол., Орися Дуда, фін. секр., М. Лещак, кас., М. Панасюк. У фінансових справа Т-ва звертатися до панни Орисі Дуди на адресу — 9232 Ditman St., Philadelphia, Pa. 19114 Tel.: DE 2-8949.

ТАРЗАН, Ч. 7489. Тарзан подає сиґнал

JANE! JANE! PLEASE HANG ON! I MUST LET HER KNOW I HEARD HER CALL!
E-Y-A A!
TARZAN!
HA! THERE'S NO TARZAN TO HELP YOU! THAT'S ONLY THE CRY OF AN APE!

Джейн! Джейн! Не трать надії!... Мушу дати їй знати, що я чув її крик на ратунок!
А-а-іе-я-я- ! ! !
Тарзане!
Га! Тут нема жадного Тарзана, щоб допоміг тобі!
Це тільки рик великої мавпи!